בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום ד', ח' בחשון תשע"ז (09 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

עוד בעניין הגשמים...

"שלשה מפתחות בידו של הקב"ה ואין בריה שולטת עליהם, לא מלאך ולא שרף, ואלו הם: מפתח של גשמים, של חיה (יולדת) ושל תחיית המתים". [מסכת תענית ב:]

***

ירדו גשמים בעונתם, מברך: "**ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם הטוב והמטיב**." ואולם, לא הכל נוהגים בזמננו לברך ברכה זו, שאין הכל מרגישים בטובת הגשמים ולא יכולים לברך עליה בכוונת הלב. אבל מי שלבו רחב ומרגיש בדרכי הרבים כמו בדרכיו שלו, הוא מלא שבח והודיה להקב"ה על חסד זה – [חסד] שהוא הגדול מחסדי המקום (=ה') שעושה עם בריותיו. וגדולי ישראל הקדמונים בשעה שראו גשמים יורדים עשו להם יום טוב, ברכו עליהם ברכת "הטוב והמטיב" בשמחת לב גדולה ועוד הוסיפו בה תהילות ותשבחות אחרות: **"... יתפאר ויתגדל ויתברך שמו של מי שאמר והיה עולם. שהוא ממנה אלף אלפי אלפים ורבי רבבות של מלאכים על כל טיפה וטיפה שיורדת."** [דברים רבה ז']

***

<u>על עניין גשמים ואחדות, המאמר הנ"ל שהופיע בעלון השבת, "שבת בשבתו"</u> [שנת 2001]:

פרשת נח, המשופעת במים (עניין המבול וכו'), מקשרת בין חג הסוכות שבו מתחילים להזכיר גשמים - "משיב הרוח ומוריד הגשם" - לבין חודש מרחשון שבו מתחילים לבקש=לשאול גשמים - "ותן טל ומטר לברכה". מנהג ארץ-ישראל לשאול גשמים החל מ**ז' חשון** "15 יום אחר סוכות כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת" [משנה תענית], היינו עולי רגלים שלא מגיעים לביתם עד כשבועיים לאחר החג. למענם, כדי שלא ייראבו, יתקררו או יוטרדו בדרך, דוחים את שאלת הגשמים משמיני עצרת עד ליום ז' במרחשוון.

ויש לשאול: הרי הכהן הגדול התפלל ביום הכיפורים, כשיצא מבית קדשי הקדשים: "ואל ייכנסו לפניך תפילות עוברי דרכים (שלא ירדו גשמים) בשעה שהעולם צריך לו"; משמע כי זמן הגשמים הוא מסוכות, ו"בחג נידונים על המים" (צרכי המים של כל העולם נידונים בחג הסוכות), ואין להתחשב בעוברי דרכים?. מדוע, איפוא, דוחים את שאילת הגשמים שהיא כל כך חיונית לעם ישראל בשל מתי מעט שטרם הגיעו לביתם?

התשובה פשוטה ועמוקה גם יחד; בסוכות, חג האחדות, **נאספו כל ישראל לחצרות בית ה' בירושלים ש"עושה כל ישראל חברים". בסוכות גם אָגַדנו ארבעה מינים ובכך סימלנו את האחדות בעם. בחג זה התפללנו יחדיו לגשמי ברכה בחורף הקרב ובא. כאשר כל אחד שב**

" אֵ-ל נְקָמוֹת ה' אֵ-ל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ."
מתוך פרק התהלים [צ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **<u>רביעי</u>** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ישראל

יום ד', ח' בחשון תשע"ז (09 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לביתו, ובלבו רשמי האחדות שספג בירושלים, לא יתכן כי מי שכבר הגיע לביתו יבקש גשמים, גם אם תפילתו לא תתקבל, בעוד חבריו, אשר רק לפני ימים ספורים חגג איתם בירושלים, עדיין מצויים בדרך והגשם יטרידם. יכולת האדם לחזור לשדהו הנצרך לגשם, ולהמתין מלהתפלל לכך עד להגעת אחרון העולים לביתו, **איפוק זה נובע מהפנמת אחדות ישראל שנספגה בלב בעת העליה לרגל**. כאן **'מבחן החיים'**: האם דיבורי אחדות הם 'מילי בעלמא' או שמא הם נותנים את אותותם בחיים, עד כדי נכונות להקריב מצרכיו למען חבריו.

בימינו, בהם האחדות כה חיונית לקיומנו, נלמד מהאמור כי אין ה'אחדות' רק "שפה אחת ודברים אחדים", אלא הרגשת איש את רעהו ומוכנות למסור את הנפש למען הזולת.

" אֵ-ל נְקָמוֹת ה' אֵ-ל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ."
מתוך פרק התהלים [צ"ד] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה **לכל** חולי ישראל